

A Győri Ítéltábla a dr. Takács Andrea ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Tóth Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r.**, a jogtanácsos által képviselt **II.r. alperesek** ellen személyhez fűződő jog megsértése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2017. december 1. napján kelt 4.P.21.054/2016/12. számú ítélete ellen az I.r. alperes által 13., a felperes által 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - megtartott tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbeezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az I.r. alperes által a felperesnek 15 napon belül fizetendő marasztalási összeget 300.000 (Háromszázezer) forintra felemeli, mellőzi az I.r. alperesnek a felperes javára 10.000 (Tízezer) forint + Áfa perköltségben történő marasztalását azzal, hogy a felperes és az I.r. alperes az elsőfokú perköltségeiket maguk viselik.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles az I.r. alperes 15 napon belül megfizetni a felperesnek 9.000 (Kilencezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni a II.r. alperesnek 42.500 (Negyvenkettőezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2012 márciusától 2012 novemberéig az I. r. alperesi, majd 2013. január hónaptól 2014. július hónapig a II. r. alperesi büntetés-végrehajtási intézetben töltötte szabadságvesztés büntetését. Az I. r. alperesi büntetés-végrehajtási intézetben részben a B.II. épület II. emeletén, illetve a V. épület I. emeletén került elhelyezésre. Előbbi épületben négy- vagy ötszemélyes zárkában lakott, ahol majdnem tízen voltak a zárkában. Az elhelyezést az I. r. alperes úgy oldotta meg, hogy három darab háromemeletes ágy volt a zárkában, egy WC és csupán egy kis sáv volt, ahol mozogni lehetett. A zárka nagyon zsúfolt volt. Utóbbi épületben a zárka az első emeleten 8 x 5 méteres nagyságú volt, amelyben tizenhat személyt helyeztek el. Az ott elhelyezett személyek részére egy WC állt rendelkezésre.

A II. r. alperesnél 2013. januártól - 2014. június hónapig összesen tizenkilenc hónap időtartamban töltötte a szabadságvesztés büntetését a felperes. A sándorházai objektumban 2013. januártól 2013.

szeptember hónapig, illetve 2014. január vagy februártól - 2014. júniusig tartózkodott, a zárkák mérete körülbelül 34-35 m² volt. A bernátkúti objektumban 2013. szeptembertől 2014. január vagy február hónapig töltötte a szabadságvesztését, ahol körülbelül 30 m² területű zárkában tizenhatan nyertek elhelyezést.

A felperes keresetében az I. r. alperest 800.000.- Ft, míg a II. r. alperest 1.900.000.- Ft összegű sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a magyar börtönök köztudomásúlag túlterheltek, az I. és II. r. alperesek által biztosított körülmények embertelenek és a büntetés-végrehajtás időtartamát is figyelembe véve a zsúfolt körülmények a személyiségre torzító hatásúak. Várnia kellett a zsúfoltság miatt arra, hogy az ágyáról leszállhasson, tisztálkodhasson, WC-t használjon vagy asztalhoz ülhessen.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet 10.P.20.883/2015/9. számú ítéletével elutasította. A felperes által előterjesztett fellebbezést elbírálv a Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.973/2016/3II. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb határozat hozatalára utasította.

Az új eljárás lefolytatása során a felperes keresetét pontosítva annak megállapítását is kérte, hogy az alperesek megsértették személyiségi jogait az emberi méltósága megsértésével, mivel nem biztosították a törvény által megkövetelt 3 m²-nyi mozgásteret.

Az alperesek a bíróság felhívására csatolták a felperes elhelyezési körülményeit pontosító kimutatást és továbbra is a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a büntetés-végrehajtási intézeteknek befogadási kényszere van, így felróhatóság hiányában a kereset jogalapja nem áll fenn.

A törvényszék ítéletében megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperes emberi méltósághoz való személyiségi jogát azáltal, hogy nem biztosították számára a jogszabályban előírt mozgásteret.

Kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tizenöt napon belül 100.000.- forintot, továbbá 10.000.- forint + áfa perköltséget.

Kötelezte a II. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tizenöt napon belül 200.000.- forintot, továbbá 20.000.- forint + áfa perköltséget.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, megállapítva, hogy a feljegyzett illeték az állam terhén marad.

Határozata indokolásában kiemelte, hogy a fogvatartás időpontjában hatályban volt régi Ptk. 76. § -ában foglaltak szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az emberi méltóság megsértése.

Az Európa Tanács Bizottsága által a fogvatartottak számára meghatározott legkisebb mozgástérnek 4 m²-nek kell lennie, és ha a mozgástér 3 m²-nél kevesebb, azt az Európai Jogok Emberi Bírósága extrém túlszűfoltágnak tekinti. A minimális élet-, illetve mozgástér biztosításának hiánya az Alkotmánybíróságnak a 32/2014.AB. számú határozatában kifejtettek szerint embertelen, megalázó bánásmódnak, büntetésnek minősül. Ebből következően a túlszűfolt zárkában való fogvatartás az emberi méltóságot sérti.

Az alperesek által csatolt kimutatások alapján megállapítható, hogy a perben irányadó időszakban az alperesek túlnyomó részt nem tudták biztosítani a 3 m² feletti mozgásteret a felperes számára, ebből következően a törvényszék megállapította, hogy az alperesek a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát ezáltal megsértették [rég Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja].

Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a személyiségi jog megsértésének a felróhatóságon alapuló jogkövetkezményeként a nem vagyoni kártérítés [régi Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja] is alkalmazható.

Úgy ítélte meg, hogy nem szolgálhatnak a kimentés alapjául az alperesek által felhozott azon indokok, hogy a büntetés-végrehajtási intézeteknek befogadási kényszere van, az épületek bővítése pedig állami feladatot jelentene, illetve, hogy a fogvatartással kapcsolatos jogviszony nem klasszikus polgárjogi jogviszony, hanem egy büntetés-végrehajtási jogviszony, ahol is rögzített, hogy melyik jogalanynak mi a feladata.

Kifejtette, hogy a fogvatartottak elhelyezéséről az erre vonatkozó jogszabályok betartásával a büntetés-végrehajtási intézeteknek kell gondoskodniuk és e közhatalmi tevékenységük gyakorlásával okozott károkért a régi Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján nekik kell helytállniuk. Az állammal szembeni közvetlen igényérvényesítés lehetőségének hiányában a büntetés-végrehajtási intézet nem mentesülhet a felelősség alól arra hivatkozással, hogy az általa kötelezően befogadandó elítélteknek az emberi méltóság sérelme nélküli elhelyezését, az ahhoz szükséges zárkán belüli minimális mozgásteret voltaképpen a költségvetési források szűkössége folytán nem tudja biztosítani.

A törvényszék a fentiek alapján az alpereseket nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte, melynek mértékét mérlegelés útján az előterjesztett keresetben foglaltakhoz képest csökkentett mértékében állapította meg. Ennek során a bíróság mérlegelte a jogsértés súlyát, valamint azt, hogy a felperes módosított keresetében már csak az emberi méltósághoz való személyiségi joga megsértését jelölte meg kártérítési igénye alapjául.

Az elszenvedett hátrányokkal arányban álló nem vagyoni kártérítés összegét 100.000, illetve 200.000 Ft-ban határozta meg. Ezt meghaladóan a kártérítési igényt megalapozatlannak ítélte, utalva arra, hogy a felperes nem adott elő és nem igazolt olyan hátrányokat, amelyek magasabb összegű nem vagyoni kártérítés megítélését tették volna indokolttá.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a megítélt nem vagyoni kártérítés összegének 2.700.000 Ft-ra való felemelését kérte. Álláspontja szerint a mérlegeléssel megállapított összeg nincs összhangban a túlsúlyfoltok mértékével és idejével, valamint az egységes bírói gyakorlattal.

A törvényszék által megállapított összegek nincsenek összhangban a 2013. évi CCXL. törvény 10/A § (3) bekezdésében megállapítottakkal, mely szerint napi 1200-1500 forint között kell megállapítani a kártalanítás összegét. Ezen számítási mód mellett is az I.r. alperes terhére 288.000, a I.r. alperes terhére pedig 684.000 Ft lenne a marasztalási összeg.

Az I.r. alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, a vele szembeni kereset teljes elutasítását kérte.

Kifejtette, hogy ugyanúgy, mint a Magyarországon található valamennyi Bv. intézet, az I.r. alperes is rajta kívülálló okokból túlsúlyfolt. A fogvatartotti létszám és a magyarországi börtönkapacitás olyan objektív helyzetet teremt, amelyet az alperesi intézet nem képes megváltoztatni. Az irányadó jogszabályok nem engedik meg, hogy a túlsúlyfoltok ellenére az intézet az elítéltet ne fogadja be.

Utalta a Győri Ítéltábla Pf.I.20.194/2017/4 számú határozatára, mely szerint a Bv. intézet a börtön viszonyok objektív körülményeiért nem felel.

Megítélése szerint a túlsúlyfoltok egyébként is legfeljebb átmeneti kellemetlenséggel járhatott a felperesnél, ez pedig nem igényli annak nem vagyoni kártérítéssel való kompenzálását. A személyiségi jogsértés önmagában nem vagyoni kártérítést nem alapoz meg. Az elítéltek napközben a házirendben foglaltak szerint számos olyan tevékenységet végeznek, amelyek nem a zárkában történnek. Szabadlevegőn tartózkodhatnak, munkáltatásban, szállításban vesznek részt, igénybe vehetik az Intézet sportolási és művelődési létesítményeit, látogatókat fogadhatnak, szabadidős

programokban vesznek részt.

Az I.r. alperes kiemelte, hogy a személyhez fűződő jog megsértése önmagában csak a jogellenes magatartás megállapítására adhat alapot. A Bv. intézet nem vonható felelősségre olyan objektív ok miatt, amelyet hatáskörében megváltoztatni nem képes.

Önmagában az, hogy egy helyiségben esetleg többen tartózkodnak, mint amennyit a jogszabály lehetővé tesz, még nem jelenti azt, hogy emberi tartózkodásra alkalmatlan, elviselhetetlen, vagy embertelen.

Az I.r. alperes álláspontja szerint a feladatkörében eljáró Intézet a perbeli jogviszony alanya nem lehet, tekintettel arra, hogy egy országosan tapasztalt problémára alapítva a felperes személyiségi jogainak megsértése miatt az alperessel szemben nem jogosult igényérvényesítésre. Az alperessel szemben a jogsértés, azaz a jogellenesség sem állapítható meg.

A perbeli esetben két kötelezettség kerül egymással szemben, a befogadási és elhelyezési kötelezettség, valamint az elhelyezés minimum standardjának a biztosítása. Mindkettőt teljesíteni kell, mégpedig azonos időben. A 6/1996. (VII.12.) IM. rendelet 12. §-a a zsúfoltságot nem rögzíti a befogadás megtagadására alapot adó körülményként, ezáltal jogszabályi engedélyt ad arra, hogy az alperes túlszúfoltság esetében is teljesítse befogadási kötelezettségét.

Az I.r. alperes tévesnek minősítette azt az ítéleti megközelítést, hogy a felperes kizárólag a büntetés-végrehajtási intézettel, mint önálló jogi személlyel áll jogviszonyban, emiatt a Magyar Állam nem is perelhető. A büntetés-végrehajtási jogviszony nem kizárólagosan a fogvatartott és Bv. intézetek között áll fenn, hanem részesei a büntetés végrehajtásban közreműködő más szervek is, azaz a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság, az állam egyaránt. Az alanyi csoportok a hatáskörök alapján jól behatárolhatók, így nem az határozza meg a büntetés-végrehajtási jogviszony tartalmát, hogy hol tartják fogva az elítéltet, hanem az, hogy ki és mit jogosult, illetve köteles tenni a fogvatartás érdekében.

Hivatkozott az I.r. alperes arra is, hogy a felperes 2013. évtől kezdve sem panasszal, sem pedig kártérítési igénnyel nem élt, a keresetének tárgyában érdektelen volt. Utalt a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.21.274/2016/3/II. számú ítéletére, mely szerint a sérelmekre vonatkozó jelzés elmaradása a felperes által felhozott körülmények hátrányos voltát is relativizálja.

A törvényszék által kiemelt kúriai döntés nem kötelező erejű a bíróságokra nézve. A döntés azt rögzítette, hogy a fogvatartott közvetlenül a Bv. intézetet áll jogviszonyban, ám a már kifejtettek miatt ez nem fedí a valóságot.

A 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 137. § (1) bekezdésében a "lehetőség szerint" megfogalmazás volt, így megállapítható, hogy az intézet ezen jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, egészen 2015. év 03.31. napjáig. Eddig az időpontig semmiképpen nem volt jogellenes az intézet magatartása.

Az I.r. alperes hangsúlyozta, hogy a jelen esetben nem csupán az állam feladatellátási kötelezettsége és a fogvatartott emberi méltósághoz fűződő joga áll egymással szemben, a társadalom többi tagjának jogvédelme kívánja meg, hogy az elítéltek a Bv. intézetbe feltétlenül befogadást nyerhessenek.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezésében foglaltakat fenntartotta, egyúttal a felperes fellebbezését alaptalannak minősítette. Kiemelte, hogy a felperes által hivatkozott jogszabály (2013. évi CCXL. törvény 10/A. § (3) bekezdése) egyrészről a Magyar Államot jelöli meg a kártalanítás kötelezettjeként, másrészt a perben irányadó időszakban nem volt hatályban, így az nem is alkalmazható.

A felperes álláspontjával szemben sérelemdíj csak az új Ptk. hatálybalépését követő személyiségi jogsértések esetében kérhető.

A felperes mértéktelenül eltúlzott nem vagyoni kárigényt érvényesít, hiszen semmiféle hátrányt nem tudott igazolni, a túlszúfoltság pedig közel sem volt akkora, hogy az anyagi ellentételezést indokolna. Napközben a zárkaajtók nyitva voltak, ha pedig dolgozott, akkor napközben nem is volt

a zárkában. Ugyanez volt, amikor szabad levegőn tartózkodott, vagy szabadtéri szabadidős programokban vett részt.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága a perbeli problémával kapcsolatos eljárásban rámutatott arra, hogy nem egyedi, hanem rendszerszintű probléma az országban a börtönökben tapasztalható túlszűfolttság, mindenképpen szükség van arra, hogy az ítéletek a tényleges, valós körülményekre épüljenek, és ne csak a túlszűfolttságra vonatkozó minimális paramétereket fogadják-e kizárólagos jogalapnak.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az őt marasztaló ítéleti rendelkezés helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése részben alapos, az I.r. alperes fellebbezése alaptalan.

Az ítélet tábla mindenekelőtt kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján kizárólag a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül, és nem érintette a II.r. alperessel szemben a jogsértés megállapítására irányuló és 200.000 Ft megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezést.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a Fővárosi Ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében foglaltak szerint, az ügy eldöntéséhez szükséges körben a bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok alapján megállapított tényállás helytálló, azonban részben hiányos. Az ítélet tábla a P.20.088/2017/8. és 11. sorszámú alperesi kimutatások alapján megállapította, hogy a kereseti kérelemben megjelölt időszakban az I.r. alperes 188, a II.r. alperes pedig 66 napon keresztül nem biztosította a felperes részére a 3 m² nagyságú mozgásteret.

A tényállás fenti kiegészítése mellett az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben felülbírálnak ítélte, és ennek során megállapította, hogy törvényszék a felperesi követelés jogalapját illetően az alábbiakra figyelemmel helyes jogi következtetésre jutott.

A passzív perbeli legitimáció kapcsán rámutat az ítélet tábla, hogy a felperes fogvatartásának időszakában az állam helytállási (kártalanítási) kötelezettségét kimondó jogi szabályozás nem létezett. A fogvatartás végrehajtása kapcsán az állam vagy annak - az alpereseken kívüli - egyéb szervei nem kerültek jogviszonyba a felperessel, így az alperesek feladatát képező tartási körülmények megfelelősége vonatkozásában felelősségük nem merülhet fel.

A BH2016.240. számú döntésében - egyébként korábbi gyakorlatával összhangban - a Kúria egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy kivel szemben érvényesíthetők a büntetés-végrehajtási jogviszony keretében a fogvatartottnak okozott sérelemmel összefüggő igények. A régi Ptk. 28. § /1/ bekezdése értelmében az állam csak, mint a vagyoni jogviszonyok alanya minősült jogi személynek, ezért kizárólag a vagyoni jogi jogviszonyok kapcsán tartozott kártérítési felelősséggel, ilyen minőségben pedig személyiségi jogot nem sértett, kárt nem okozott, és helytállási kötelezettsége csak kivételesen törvényben meghatározott esetekben állhatott fenn. Lényegét tekintve nem tér el a fenti szabályozástól az új Ptk. 3:405. §. /1/ bekezdése sem, melynek értelmében az állam a polgári jogi jogviszonyokban vesz részt jogi személyként. A büntetés-végrehajtás nem polgári jogi jogviszony, annak kapcsán ráadásul az állam nem közvetlenül, hanem a közjogi funkciók ellátására létrejött, önálló jogi személyiséggel bíró szervei útján lép fel, így nem kerül közvetlen jogviszonyba a fogvatartottal.

A fentiekben elvi szinten nem, csak annyiban eredményezett változást a 2016. évi CX. törvénnyel a Bv.tv-be iktatott, az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatti kártalanítás intézménye, hogy - törvényi feltételek fennállta esetén - kimondta az állam „kártalanítási” (tartalma szerint

kártérítési) kötelezettségét. E rendelkezés azonban a 2016. évi CX. törvény hatályba léptető rendelkezései, illetve a törvény 42. §-a szerinti visszamenőleges igényérvényesítési lehetőség figyelembevétele mellett sem vonatkoztatható a perbeli esetre.

Helyesen minősítette az elsőfokú bíróság az alperesek eljárását személyiségi jogokat sértő, így jogellenes magatartásnak. A konkrét esetben az alperesek a kiegészített tényállás szerinti bizonyos időszakban 3 m²-es nagyságú mozgásteret sem biztosítottak a felperes elhelyezése során, ez önmagában az emberi méltóság megsértésére alkalmas jogellenes magatartás. Az alperesek a személyiség közvetlen védelmét szolgáló jogszabályi kötelezettségnek nem tettek eleget, és jogellenes magatartásukkal a felperesnek személyiségi jogi sérelmet okoztak, melyet az sem ellensúlyozott megfelelően, hogy az alperesi fellebbezési hivatkozás szerint a fogvatartás bizonyos szakában nappali órákban a zárkaajtók nyitva voltak, illetve a fogvatartottak zárkán kívüli tevékenységet is végeznek.

A Kúria több döntésében állást foglalt abban a kérdésben, hogy a személyhez fűződő jogokat sérti, ha jogszabályban meghatározott fogvatartási körülményeket az előírt minimális mozgástér biztosításával nem teszik lehetővé a fogvatartott számára (Kúria Pfv.IV.21.778/2010/4.; Kúria Pfv.IV.22.372/2011/9.; Kúria Pfv.IV.21.654/2015. utóbbi közzétéve BH2016.240. szám alatt; Kúria Pfv.IV.21.344/2015/6.; Kúria Pfv.III.20.356/2017/3.; Kúria Pfv.IV.22.029/2016/3., Kúria Pfv.III.22.056/2016/3.; Kúria Pfv.IV.22.222/2016/3.). A Kúria ítélezésének alapja az, hogy az Európa Tanács Bizottsága szerint a fogvatartottak számára meghatározható legkisebb mozgástér 4 m². Az EJEB túlsúfoltságnak tekinti, ha az egy fogvatartottra jutó személyes mozgástér kevesebb, mint 3 m², mely túlsúfoltság egyben az EJEE 3. Cikkében meghatározott tilalomba is ütköző.

Az adminisztratív befogadási kötelezettség és a személyiségi jogok megsértésétől való tartózkodás követelménye együttes teljesíthetetlenségében rejlő ellentmondás feloldása jogalkotói és nem jogalkalmazói feladat. A befogadási kötelezettségre történő alperesi hivatkozás nem fosztja meg az alperesek magatartását annak személyiségi jogokat sértő (emiatt jogellenes) voltától, egyúttal a személyiségi jogsértés szubjektív következménye tekintetében sem kimentési ok.

Ennek megítélése független attól, hogy miként rendelkezett a 6/1996. (VII.12.) IM rendeletnek az időközben megsemmisített 137. § /1/ bekezdése. Tévesnek minősítette a Kúria azt az értelmezést is, hogy az „lehetőség szerint” kitétellel az IM rendelet csupán ajánlást fogalmazott meg, és nem teremtett kötelezettséget a büntetés-végrehajtási intézet számára a fogvatartott alapvető szabadságjogai, emberi méltósága és emberséges bánásmódhoz való joga tiszteletben tartására.

A kifejtettek miatt az I.r. alperes fellebbezése nem alapos.

A felperes fellebbezési kérelmével kapcsolatosan az ítéletábra kiemeli, hogy a jogvitában - a törvényszék helyes megállapításának megfelelően - a 2013. évi CLXXVII. törvény 8. § (2) értelmében a régi Ptk. rendelkezései az alkalmazandóak, figyelemmel arra, hogy a kereseti kérelem alapjául a felperes által hivatkozott alperesi magatartás folyamatos jellegű, és az I.r. alperes részéről már az új Ptk. hatálybalépése előtt megkezdődött, a II.r. alperes részéről pedig már korábban le is zárult. A személyiségi jogsértés szubjektív szankciójára irányuló felperesi kereset tehát nem sérelemdíj, hanem nem vagyoni kártérítés jogcímén lehet alapos.

A nem vagyoni kártérítés alapja a személyiségi jogsértés. A nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során figyelembe kell venni a személyiségi jogsértés súlyát és következményeinek súlyosságát. Értékelni kell mindazt a hátrányt, amelyet a személyiségi jogsértésből következően a felperes elviselt, illetve elviselni kényszerül.

A perben irányadó időszakban az alpereseknél a fogvatartottak túlsúfoltsága volt a jellemző. A túlsúfoltság a fogvatartásból szükségszerűen fakadó, azzal szükségképpen együttjáró pszichés megterhelésen felül köztudomásúlag további pszichés megterhelést jelent a fogvatartottak számára.

Az I.r. alperes intézményében a felperes 188 napot töltött el olyan körülmények között, hogy a számára biztosított mozgástér a 3 m²-nyi minimumot nem érte el. Az I.r. alperesnél a túlszűfoltóság olyan mértékű volt, hogy az érintett időszak döntő hányadában a felperesre jutó mozgástér a 2 m²-t sem érte el. Az ítélet tábla megítélése szerint a fentebb hivatkozott pszichés hátrányok és az I.r. alperes által tanúsított jogsértő magatartás időtartama együttes értékelésével indokolt az elsőfokú ítéletben meghatározott marasztalási összeg felemelése, 300.000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés az, ami szükséges és egyben elégséges, alkalmas a személyiségi jogsérelemmel okozott nem vagyoni hátrányok megfelelő ellensúlyozására. Az ezt meghaladó felperesi igény ugyanakkor eltűnt.

A II.r. alperes terhére megállapított nem vagyoni kártérítés összegének felemelésére ugyanakkor az ítélet tábla nem látott indokot, a 66 napon keresztül elszenvedett személyiségi jogsértés okozta hátrányokkal arányos az elsőfokú ítéleti marasztalás, a fellebbezésben foglaltak sem teremtenek alapot annál magasabb nem vagyoni kártérítés megállapítására.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit részben, a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Az ítélet részbeni megváltoztatása a felperes és az I.r. alperes viszonyában a pernyertesség-pervesztesség arányának megváltozását vont maga után. Mindez szükségessé tette a perköltség viselésére irányuló rendelkezések részbeni megváltoztatását is. Az ítélet tábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú eljárás tekintetében felperes és az I.r. alperes pernyertességének aránya azonos, figyelemmel arra hogy a felperes nyertesnek minősül a jogsértés megállapítására irányuló igénye tekintetében, továbbá a nem vagyoni kártérítés iránti követelésének 38%-a erejéig. Erre tekintettel a Pp. 81. §(1) bekezdése értelmében akként rendelkezett, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket a felperes és az I.r. alperes maguk kötelesek viselni.

A felperes az I.r. alperessel szembeni 700.000 forint pertárgyértékű fellebbezése tekintetében 71%-ban pervesztésnek minősül, e körben a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, továbbá az (5) bekezdése alapján a felperes köteles lenne megfizetni az I.r. alperesnek az áfát is magában foglaló 10.000 Ft mértékű másodfokú perköltséget. Az I.r. alperes fellebbezése teljes egészében eredménytelennek bizonyult, e körben köteles lenne a felperes javára megfizetni az áfát is magában foglaló 19.000 Ft másodfokú perköltséget. A kettő egybeszámításával az ítélet tábla az I.r. alperest a felperes javára 9.000 Ft másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A felperesnek a II.r. alperessel szembeni fellebbezése eredménytelennek bizonyult, így a felperes 42.500 Ft jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére köteles a II.r. alperes javára.

A felperes személyes költségmentességére és az alperesek személyes illetékmentességre figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a feljegyzett eljárási illetéket az állam viseli.

ő, 2018. február 22.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó